

Publicerad 2014-12-22 00:17 av Sopbilen

Doften av snö

Stillheten sänker sig över jorden.

Mörkret ligger som ett tjockt täcke över tillvaron, en ensam gatlykta lyser i den alltmer mörknande kvällshimlen. Människorna har flytt in i sina hus, skenen från adventsljusstakarna i fönstren kompletterar gatljuslyktans sken på gatan. En helt vanlig kväll i en sömnig svensk villaförort.

Stillheten är total.

Den nästan knastrar, så stilla är stillheten. Det enda som hörs är orden inombords. De som skriker utan ljud, de gälla rösterna som förgiftar hjärnan. De fyller upp själen, studsar mot varandra inom kroppens gränser men orden verkar tyna bort. I den totala stillhet endast en vinternatt kan åstadkomma, har de inget att komma med.

En ensam snöflinga faller ned.

Den nästan hörs, så tyst är det. Fler snöflingor följer och snart är luften full av ett stormande vitt hav, som ljudlöst men ändå majestätiskt banar sin väg nedåt. Vackra och unikt olika snöflingor dansar vals i den mörka natten, snurrar vilt men elegant runt varandra medan de faller mot marken. Den rena, vita, nya snön bildar ett bländande vitt skikt som skingrar mörkret och banar väg för ljuset.

En doft sprider sig.

Det är inte en doft av främmande länder och soliga stränder. Det är en helt annan, som får hjärtat att slå med dubbel hastighet. Doften av friskhet. Frihet. Varje ond tanke, varje droppe ångest smälter bort i takt med att snöflingorna landar på den utsträcka tungspetsen. En hunger efter lugn och näring. Näring för själen. Orden inombords har tystnat, i alla fall för stunden, bländade av naturens majestätiska skådespel.

Stillhet utan tystnad. Kyla utan köld. Känsla utan bekymmer. Ensamhet utan ångest. Natt utan mörker.

Vinter med magisk kraft.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sopbilen med Poeter.se id #23614 innehar upphovsrätten